

Les tasques prioritàries

El nou govern ha d'afrontar una reducció del dèficit públic de 25.000 milions i pacificar les relacions amb Catalunya

JAVIER SORIANO / AFP

Mariano Guindal
Madrid

Espanya i Catalunya es juguen avui el seu futur. El nou govern que surti de les urnes haurà d'afrontar prioritàriament dues qüestions claus: la desacceleració econòmica i la reconciliació de Catalunya.

Les dues qüestions estan íntimament relacionades, ja que és impensable gestionar una crisi financera amb el principal motor avariada. Per això és absolutament necessari un govern estable. És evident que no es pot continuar governant a cop de decrets llei o negociant cada pas important amb els uns i amb els altres.

Al poder econòmic li agradaria, lògicament, que guanyés la dreta i que aplicués una política econòmica amb impostos baixos, que mantingués les reformes aprovades durant els governs de Rajoy i una despesa pública sota control. Tot això faria confiança als mercats i evitaria el contagi de la prima de risc que es pot produir amb la crisi del deute italià. Però, si com reflecteixen els últims sondejos que es fan anar a determinats despatxos, es produís un triple empat entre VOX, PP i Ciutadans al voltant dels 60 diputats per a cadascun, el panorama seria molt complex. Potser seria bo per fer front a la crisi econòmica, però molt dolent per donar una sortida al conflicte català.

Un govern amb Santiago Abascal, Pablo Casado i Albert Rivera? La dreta valenta i envalentida podria enquistar l'actual enfrontament i en el termini d'una dècada provocar la ruptura de la unitat

territorial, tal com vaticina el líder d'ERC, Oriol Junqueras. Amb un escenari com aquest, no sembla possible una gestió econòmica eficaç, perquè el focus de la gestió continuaria en els problemes identitaris. A més, els enfrontaments entre els partits per aconseguir l'hegemonia de la dreta serien el pa nostre de cada dia. És a dir, seria el govern menys estable que hom es pogués imaginar.

L'altra alternativa seria que l'esquerra i els independentistes fessin majoria i que a Pedro Sánchez no li quedés més alternativa que entendre's amb Pablo Iglesias. Un escenari que podria ser una solució per intentar construir una autopista perquè els independentistes hi aterressin.

En cercles molt restringits però

EL CALENDARI ●●

El sudoku de l'endemà

Tot fa pensar que la nit electoral serà un autèntic sudoku. Mai en quaranta anys de democràcia la situació no ha estat tan complicada. Probablement no hi haurà nou govern fins a la tardor, una vegada que hagin passat les eleccions municipals, autonòmiques i europees del 26 de maig i sapiguem la sentència del judici del procés. Això significa una parització gairebé total del conjunt de l'administració pública. Un any més perdut en termes econòmics. Vist així, es comencen a enyorar les majories absolutes... Almenys hi havia estabilitat.

molt influents es comença a sentir la tesi dels anomenats *indults parcials*, com el que es va concedir al conseller delegat del Banc de Santander, Alfredo Sáez. És a dir, no hi hauria presó, però se'ls inhabilitaria per exercir càrrecs públics com a conseqüència d'estar condemnats pels delictes de rebel·lió i sedició. En aquest escenari, Puigdemont podria ser extradit per malversació de fons públics.

Tot i això, el pacte de l'esquerra seria molt mala solució per fer front a la crisi econòmica. Els mercats el rebrien molt pitjor, en la mesura que tota la seva proposta es basa en una pujada d'impostos a les empreses i als més "rics" i en un increment de la despesa pública. Tot això, afegit a una reversió de la reforma del mercat laboral, de les pensions i de la disciplina pressupostària, podria penalitzar la prima de risc.

Per a un país com Espanya, al qual li falten 25.000 milions d'euros per equilibrar els comptes públics en aquesta legislatura i que deu més d'1,2 bilions d'euros, cosa que representa un 97% del seu PIB, seria terrible. Una crisi com la que es dibuixa en l'horitzó al seu torn complicaria fortament la gestió del conflicte català.

Per les elits del poder, la sortida més raonable sobre el tauler seria un pacte entre el PSOE i Ciutadans, similar al que van firmar Sánchez i Rivera fa tres anys. Entre aquests dos partits sumarien la majoria absoluta, segons les últimes enquestes. Si bé tots dos haurien de canviar els seus plantejaments, incloent-hi l'aplicació de l'article 155.

ncert au
gas bnbare
s ce
pop s ve
m iveac
b dau

=====
En cercles influents es comença a sentir la tesi dels anomenats 'indults parcials'

=====
Per les elits, la sortida més raonable seria un pacte entre el PSOE i Ciutadans

Francesc Raventós

Exdegà del Col·legi d'Economistes de Catalunya

Demografia i polítics

Si se segueixen mantenint les tendències actuals pel que fa a la fecunditat, mortalitat i migracions de la població espanyola els pròxims 15 anys, s'estima que s'arribarà a 49 milions d'habitants, 2,4 milions més que ara. Com que el nombre de naixements serà inferior al nombre de defuncions, aquest augment de població només serà possible gràcies a una immigració neta de 3,4 milions de persones.

Una bona notícia és que en aquest període l'esperança de vida augmentarà dos anys, i se situarà en 82,9 anys per als homes i en 87,7 per les dones. La que ja no és tan bona notícia és que seguirem tenint una taxa de fecunditat molt baixa -avui és d'1,31 fills per dona- i que, malgrat que es preveu que augmentarà lleugerament, quedarà molt per sota dels 2,1 de fills necessaris per evitar que la població disminueixi. És evident que caldrà incentivar la natalitat i, entre altres coses, crear més escoles bressol, facilitar la conciliació familiar i donar més ajuts a les famílies.

També es calcula que l'any 2033 a Espanya hi haurà 12,3 milions de persones més grans de 64 anys: 3,4 milions més que ara. Actualment, el percentatge de gent gran és d'un 19,2% de la població, i passaria a ser d'un 25,2%. Si no augmenta la natalitat, la població envelleix, es redueix la força laboral, baixa la producció i l'economia i, per tant, el producte interior brut (PIB) disminueix. Una població envellida genera una demanda més gran de serveis sanitaris i assistencials i, no cal dir-ho, augmenta el ja elevat cost de les pensions.

Amb aquestes dades, es veu clar que la immigració és una necessitat vital per al país, però a més, en vista de com està el món, hi ha l'obligació moral d'acollir-ne dins uns límits assumibles. Un cop són aquí, se'ls ha d'integrar a la societat i s'han de tractar com els altres habitants.

Immigració És vital per al país i tenim l'obligació moral d'acollir-los dins uns límits assumibles i de tractar-los com la resta

L'objectiu de la política ha de ser millorar la qualitat de vida dels ciutadans, cosa que exigeix disposar d'un Estat de benestar digne. Una societat que haurà d'incentivar la natalitat i d'atendre una població que envelleix, i que necessita immigrants a qui haurà d'acollir, haurà de disposar de més recursos. La despesa social prevista en el pressupost del 2019 era d'un 57% del PIB. El problema és que, malgrat la importància d'aquesta xifra, els serveis públics requereixen recursos a un ritme superior al del creixement del PIB.

En una societat moderna les demandes socials augmenten dia a dia. Què s'haurà de fer per atendre-les? Es podran finançar? Com es podrà disposar de més recursos? Aquestes són algunes de les preguntes a les quals els polítics hauran de donar resposta. Demorar prendre decisions només agreujarà la situació. |